

„Tjonge, wat word ik oud,” mompelde de dakpan verschrikt, terwijl hij zich spiegelde in het troebele water van de goot.

„Kijk!” vervolgde hij ontsteld, „daar is zelfs een heel stuk uit mijn rand gebroken. Dat is laatst zeker gebeurd, toen die jongens met stenen gooiden.”

De dakpan voelde zich verdrietig worden. Hij vond het niets leuk, zo lelijk te zijn.

Onwillekeurig dwaalden zijn gedachten naar die mooie zonnige dag, toen hij voor het eerst zijn plaats op het dak had inenomen. Wat was hij gaaf en schoon geweest en hoe vol moed had hij zich voor genomen te *waken*, zodat geen spatje water en geen zuchtje wind het huis konden binnendringen.

Nu had hij deze taak tweeëntwintig jaar lang vervuld. Tweeëntwintig jaar! Maar nooit had iemand eens een dankbare blik op hem geworpen en nooit was er een woord van waardering over hem gesproken. Tot op deze dag had hij daar geen keer over gemopperd, maar nu leek er ineens iets in hem veranderd te zijn; kwam dat door die gebroken rand? De pan voelde zich wrevelig. Wat had het nog voor nut dat hij hier lag? Wie zou hem missen als hij de rij verliet? Binnen een dag zou men hem vervangen hebben door een stevige nieuwe soortgenoot. Hij zuchtte verdrietig. Eigenlijk had hij nooit iets beleefd in die tweeëntwintig jaar. 't Was eigenlijk altijd hetzelfde geweest: Pal staan tegen hagel en storm, regen en sneeuw. Waken, waken, dag in dag uit . . .

Als hij aan al de uren dacht, die hij met dat vervelende waken had doorgebracht, dan werd hij er bijna duizelig van. En hoeveel zouden er nog komen? Hij voelde zich zo moe . . .

Ach ja, hij wist het wel; zijn broeders-dakpannen hadden hun plicht even trouw in acht genomen en hadden dus evenveel recht tot klagen, maar ze deden het niet.

De lelijke dakpan ergerde zich aan hen en bromde in zichzelf: „Ik wilde

ze wel eens horen als zij een gebroken rand hadden en als zij er zo groen uitzagen als ik.”

Hij zweeg een ogenblik en wilde juist voortgaan met zijn geklaag toen plotseling een felle windstoot het hele dak deed kraken. Verbouwereerd slikte de dakpan zijn boosheid in en greep zich zo vast, dat zelfs een orkaan op dat moment niet in staat was geweest hem op straat te smijten. „Laat los oude dakpan!” riep de wind dreigend en hij snerpte langs de vernielde rand.

De dakpan schrok; zou de wind gezien hebben hoe gehavend en lelijk hij was?

„Laat l0s!” gierde de wind en ging andermaal tot de aanval over.

Ach, dacht de dakpan, de wind heeft gelijk, ik *ben* oud, ik *ben* overbodig. Zal ik maar niet loslaten?

Wat voor doel heb ik hier nog?

De wind rende als een onzichtbare dolleman door de straat. „Maart roert zijn staart,” gierde hij. Hij klapte hekjes dicht, joeg stukken papier in een wilde warreling omhoog, sloeg de dikke rook, die uit een schoorsteen kwam, op de tuintjes neer en had dolle vreugde als er een hoed door de straat huppelde.

Daarna vloog hij weer naar de lelijke dakpan.

„Overbodig stuk steen, waarom doe je toch zo je best hier op het dak te blijven?” vroeg hij smalend, „meen je heus dat je nog iets waard bent?”

De dakpan deed alsof hij zich van deze woorden niets aantrok, maar eigenlijk was hij er zo door ontmoedigd, dat hij zich voornam los te laten zodra de wind weer kwam opzetten.

Met een gevoel van geruststelling zag hij dat er al meer gebroken pannen op straat lagen.

Even, heel even moest hij zich flink houden, even kalm zijn en dan zou hij in stukken en brokken op straat liggen en dan was er geen sprake meer van oud of nieuw, mooi of lelijk, dan was alles voorbij . . .

Hu, wat was dat een nare gedachte! De dakpan voelde zich ineens weemoedig worden. Het leek wel of hij toch van deze plaats hier op het dak was gaan houden. En zijn taak, die hij zojuist nog saai en eentonig had genoemd, leek ineens veel meer kleur te krijgen.

De dakpan merkte dat hij van de gewone dingen, hier rondom hem heen was gaan houden; dat het moeilijk was van hen te scheiden.

En toen begon er plotseling een heel oud en heel diep verlangen in hem groter te worden. Het verlangen, een eigen, een aparte taak te mogen vervullen. Iets te mogen verrichten, dat afweek van het gewone en alle-daagse.

De dakpan voelde, dat, als hij zich los zou laten, met hem dat prachtige ideaal zou sterven. „Het is vreemd voor een verlangen te willen leven” zei hij tot zichzelf en greep zich weer stevig vast. Dit was juist op tijd, want nog geen seconde later stortte de wind zich opnieuw op het dak.

Overname van artikelen of gedeelten hiervan alleen toegestaan na schriftelijke toestemming van de uitgever.

De hele middag bleef de storm aanhouden. Nog menige dakpan wist hij los te rukken, maar de lelijke weerstond alle aanvallen. Toen de wind eindelijk, bij het vallen van de avond aftrok, moest hij met lede ogen aanzien, dat de dakpan nog steeds op zijn plaats lag.

Vele dagen gingen voorbij; het werd lente. De knoppen aan de bomen begonnen uit te lopen en in de tuinen bloeiden weer de blanke sneeuw-klokjes. Elke dag was de lucht vol vreugdegeluid van uit het zuiden terugkerende vogels. Het leek wel of heel de natuur herademde nu eindelijk de grauwe winter uit het land was gevluht.

Op een avond zag de beschadigde dakpan een tweetal vogeltjes vermoed op de nok van het dak neerstrijken. Het was een mussen-echtpaar, dat al drie dagen naar een geschikte plaats om te nestelen had gezocht.

Nu zaten de musjes teleurgesteld uit te rusten, want al hun zoeken was tevergeefs geweest.

Maar toen zij een poosje zo hadden gezeten, veerde het mannetje ineens op en tuurde naar de lelijke dakpan. Op hetzelfde ogenblik begon hij opgewonden te tjilpen.

„Wat is er, zie je een broodkorst?” vroeg het wijfje, dat uit haar dutje wakker schrok.

„Iets veel beters,” antwoordde het mannetje, „ik zie een woning!”

En nog voor het wijfje goed en wel begreep wat er aan de hand was, vloog hij — roets — naar de gebroken dakpan en hipte door het gat naar binnen. Even later stak hij zijn kopje naar buiten en jubelde: „Kom, kom, het is een prachtig woninkje!” Zo snel ze kon vloog nu het wijfje naar hem toe om de ruimte achter de dakpan te bezien. En ze was een en al verrukking, zo geschikt vond zij dit plekje om te nestelen.

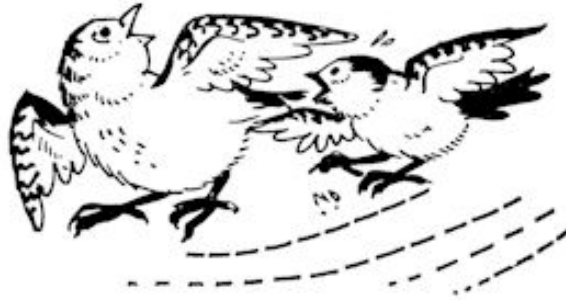
Op het randje van de goot begonnen zij plannen te maken voor de volgende dag. Ze spraken zo luidruchtig, dat de spreuwen, die aan de overkant nestelden, verstoord over de rand van hun nest gluurden. Maar de musjes trokken zich van hun boze blikken niets aan en bleven babbelen, tot de zon vriendelijk knipogend achter een grote rode beuk verdween.

Die nacht sliepen ze blij en onbevreesd achter de lelijke dakpan en de volgende dag, nog vóór de eerste haan gekraaid had, begonnen ze al takjes en strootjes te verzamelen voor hun nest. De lelijke dakpan voelde zich gelukkiger dan ooit een dakpan zich gevoeld heeft. Zijn hartewens was vervuld, hij had een eigen taak gekregen. Voortaan mocht hij iets

beschermen, dat teer was, dat zonder hem weerloos en onbeschat zou zijn. Met de mooiste en gaafste dakpan zou hij nu niet meer willen ruilen. Zelfs de pannen op de nieuwe school, die geglazuurd waren en deftig glansden, benijdde hij niet langer. Hij had een taak gekregen, een eigen taak, die hij mocht vervullen omdat hij moedig op zijn plaats was gebleven, zelfs toen niemand hem meer iets waard vond.

G. Fenijn.

Zoete juweeltjes

Voor één zoet juweeltje heb je nodig: een rond biskwietje, wat boter, een flikje, de helft van een rond fondantje, wat chocolade hagelslag, een rood en een groen gekleurd gekonfijt vruchtje.

Je smeert wat boter op het biskwietje en legt er dan de flik op. Het halve fondantje wordt met behulp van een beetje boter bovenop de flik geplaatst en hier bovenop komt op de zelfde wijze het rode vruchtje. Het groene vruchtje snijd je in dunne plakjes, die je rondom de flik op het biskwietje schikt. De hagelslag strooi je ten slotte op de boter van het biskwietje tussen de schijfjes van het groene vruchtje in.

N. D.